

XENOBE PURVIS

HON
NA SESTRY

XENOBE PURVISOVÁ
HON NA SESTRY

Preložila Michaela Meňhartová

IKAR

Xenobe Purvis
THE HOUNDING

Copyright © Xenobe Purvis, 2025
Translation © 2026 by Michaela Meňhartová
Cover design by Soňa Šedivá
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Hounding
(Penguin Random House UK, 2025)
preložila Michaela Meňhartová.
Redakčná úprava Anetta Letková
Jazyková korektúra Veronika Zitta
Zodpovedná editorka Karin Kissová
Návrh obálky Soňa Šedivá
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 636. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Miloš Sálus

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0654-6

Mojim rodičom

„Minulé leto sa k nám doniesli chýry o tom, že niektoré mladé dievčatá... na vidieku v Oxfordshire pochytilo nutkanie štekať ako psy.“

Dr. John Friend,
„List redakcii týkajúci sa príbehu o ojedinelých
záchvatoch“, *Vedecké transakcie*
Kráľovskej spoločnosti (1701)

Dievčatá, pekelné teplo, čerstvá mŕtvola. Dedinčania pochodujúci po ceste popri rieke, ovešani pestrofarebnými stuhami, niektorí s kameňmi v ruke, videli presne, čo sa stalo. Dievčatá konečne našli svoju korisť. Stopy po uhryznutí na mužovej pästi a rozliata krv svedčili o neľútostnom boji.

Anne, najstaršia sestra, stála vpredu pred ostatnými a postupujúca zberba ju ostrážito pozorovala. Niektorí vraveli, že sa zmenila prvá, vyštekávala na opustenej ceste pri dome. Nie, naliehali iní, začalo sa to najmenšou a potom sa to prehnalo ostatnými ako nákaza. Najprv Mary, potom plachá Grace, potom chlapčenská Hester, krásna Elizabeth a nakoniec záhadná, zvláštna Anne.

Samotná predstava o tom by komukoľvek inému stačila, aby sa otočil, ale dedinčania si vraveli, že sa nemajú čoho báť. Bolo ich priveľa, celý pomstychtivý dav, žiadne dievča by sa im neubránilo, ani také bezbožné ako tieto, ktoré pod čiernymi šatami skrývali huňaté chvosty, pekné ústa im vyplňali špicaté žlté zuby. Aké to bolo príjemné,

aké bezpečné a upokojujúce, kráčať bok po boku proti spoločnému nepriateľovi. Popraskaná zem sa pod ich nohami triasla.

Približovali sa a skandovali mená sestier. *Anne, Elizabeth, Hester, Grace, Mary* – akoby im pripomínali, že sú obyčajné dievčatá. Žiadne psy ani démoni, ale všedné dievčiny. Nohami vírili prach, sadal im na najlepšie šaty. Boli nahnevaní. Možno nielen pre sestry alebo pre osud zavraždeného muža. Hnevalo ich počasie, slabá úroda, vyschnuté studne a množstvo ďalších všedných vecí, ako napríklad to, že ich manželky ich už nemilovali alebo že jedného dňa zomrú.

Anne, Elizabeth, Hester, Grace, Mary. Stužky tancovali v jasných lúčoch letného slnka. Rieka, oslabená týždňami spaľujúceho tepla, pretekala cez koryto po prázdnych mušliach a kostiach. Dedinčania sa približovali k telu. Sestry mlčky sledovali, ako prichádzajú.

JEDEN

Pete Darling už videl na druhom brehu čakať mnoho vecí. Niekedy videl tváre, ktoré poznal z dediny, poflakujúcich sa mužov či dvojice slúžok schúlených k sebe. Zamračeného farára so sutanou vyhrnutou nad lýtka, aby sa mu nešúchala v bahne. Inokedy Pete našiel zvieratá. Vola s vozom plným slamy. Chlapca s kvičiacimi prasiatkami pod pazuchami. Osamelú sliepku. (Bavila ho predstava, že mala na druhom brehu povinnosti, a prepravil ju bez poplatku.)

Raz, keď si dal priveľa pív, myslel si, že naňho na brehu za fialového súmraku čaká anjel. Ten akoby bol stvorený z jemného svetla ako tancujúce plamene. Pete v úžase prepravil anjela cez tmavú vodu, ale keď dorazil na druhú stranu, na chvíľku sa odvrátil, a keď sa znova obzrel, jeho loďka bola prázdna. To však Petovi neuberalo na význame tejto návštevy. Veril, že je nejakým spôsobom výnimočný, nejakým spôsobom vyvolený. Prepravil anjela cez rieku Temžu. Posvätné nohy, žiarivé a jasné, sa dotkli rozštiepeného dreva jeho starej pramice.

Nič ho príliš neprekvapilo, keď pozoroval breh z okna v krčme. Túto vyrovnanosť zdedil po otcovi, ktorý bol prievozníkom pred ním a ktorý jedného dňa zdvihol zrak a uvidel rad vojakov stojacich na brehu rieky. V tom čase nebolo nezvyčajné vidieť v dedine vojakov, keďže prebiehala občianska vojna a boj za anglického kráľa zúrila na poliach po celom Oxfordshire, ale títo vojaci sa Petovmu otcovi zdali ako niečo zo sna. Na čiapkach mali pripevnené vetvičky vrby, ktoré sa im ovíjali okolo hláv ako koruny. Z manžiet a vačkov im rástla burina, ktorá sa im obkrúcala okolo pásu. Z gombíkových dierok im klíčili kvety. Na vode sa ich spýtal, prečo sú odetí v listoch a popínavých vetvách. „Aby nás rozoznali od tých druhých,“ odpovedal jeden vojak a odplul si. Ich kabáty mali rovnakú farbu. Keď Pete vyrastal, často počúval o týchto zelených vojakoch a prijal ponaučenie, ktoré mu dali: breh rieky mu môže ponúknuť širokú škálu podivností a je jeho povinnosťou ich znášať.

Nech už ho tam čakalo čokoľvek, jeho odpoveď bola vždy rovnaká. Dopije, postaví sa a vychádzkovým krokom sa vydá po prašnej ceste k trstiu, kde si uviazal pramicu. Túto prácu robil už od detstva, odkedy bol dosť vysoký na to, aby udržal veslo. Bude ju robiť ešte dlho, alebo aspoň dovtedy, kým sa v tomto zákutí rieky neobjavia mosty.

V ten deň sa však pri pohľade na opačný breh cítil nesvoj. Čakalo ho tam päť dievčat, vnučky starého Josepha Mansfielda. Spočiatku sa mu dievčatá cez nerovné sklo zdali podivné, akoby sa nejako zmenili: bledé tváre v jednom rade, ako okvetné lístky hrubou silou otrasené

z ružového kríka. Divoké, neludské, vôbec to neboli dievčatá. Pripomínali mu päť snehových závejov. Päť padnutých mesiacov.

Keď ho niekto potreboval, zvyčajne naňho z druhého brehu kývol, ale ony nerobili nič. Stáli úplne nehybne. Nevidel, či sa rozprávajú, alebo usmievajú. S nepríjemným pocitom na zátylku dopil a postavil sa.

Odrasil sa veslom od dna rieky, ktoré v týchto miestach nebolo bahnité, ale kamenisté, a vydal sa na druhý breh. Lodka sa kĺzala po hnedej vode. Pred ním sa ponárali čajky, slnko sa blížilo k svojmu vrcholu. Cítil sa čoraz nepokojnejšie. Akoby ho zachvátila horúčka, drevená tyč sa mu šmýkala v spotených dlaniach.

Lodka narazila do náprotivného brehu. Zdvihol zrak. Nevidel žiadne ružové lupene ani záveje, znovu pred ním stáli sestry Mansfieldové. Neprehovorili. Keď mu najstaršia podala pár mincí, cítil, aké sú jej prsty horúce. Jedna po druhej nastúpili na loďku, ale boli také malé a ľahké, že sa takmer ani nezakolísala. Tá najkrajšia nastúpila posledná s veľkým košom oblečenia, ktorý rozvíril hladinu, keď ho položila na palubu.

Opatrne sa odrasil od brehu. Prúd bol v tomto ročnom období slabý. „Tak smerom do Greater Nettlebed?“

Boli ticho. Dve z nich kľačali pri okraji a pozerali do vody. Tá pekná s košom sa zjavne zasnila. Štvrtá, drobná a neposedná, sa mračila na najstaršiu sestru. Tá sa otočila a pozrela mu do očí. „Áno,“ odvetila nakoniec.

Viac už sa neozvala. Pete si uvedomil, že sa tohto dievčaťa s ľadovým pohľadom a horúcimi rukami trochu bojí.

Snažil sa sústrediť na prácu, nenechať sa rozptýliť svojím nákladom tmavovlasých sestier, ktoré rozjímali nad vodou, pohrávali sa so svojimi šatami či šepkali si do uší. Keď vystúpili, načiahol sa a, sám nevedel presne prečo, dotkol sa miesta, kde kedysi stál anjel.

Dievčatá sa o pár hodín vrátili. Tentoraz z nich nemal žiadny zvláštny pocit. Boli to obyčajné dievčatá, nič zaujímavé. Ani keď sa na neho najstaršie z nich uprene pozrelo svojimi nebesky modrými očami, necítil sa nepríjemne. Je to len dievča, opakoval si v duchu a zažmurkal, keď od neho odvrátilo pohľad na vzdialený breh. Bolo iba dievča. Pozrel na temeno jeho hlavy. Nemalo nad ním žiadnu moc.

Teraz niesla kôš tá nepokojná, nervózna sestra. Oblečenie, ktoré bolo cestou tam hnedé, modré a žlté ako papyrus, bolo teraz čiernočierne, akoby nasiaklo tieň. „Boli ste ich farbiť?“ Otočil sa k sestre, ktorá z nich vyzerala najzhovorčivejšie. Nie k tej peknej, ktorá si natáčala kučeru za uhom, ani k tým dvom, ktoré opäť kľáčali pri vode, alebo k tej najstaršej, ktorá sa tajomne usmievala na svoje nechty. Táto mu s najväčšou pravdepodobnosťou odpovie.

Pritiahla si kôš bližšie a pozrela na svoju najstaršiu sestru. „Áno,“ odvetila.

Pomaly zatlačil veslom do riečneho dna. „Vašej starej mamy je mi ľúto. Nech jej duša odpočíva v pokoji.“

Dievčina zazrela na sestru. „Ďakujeme,“ povedala.

„Ako sa má starý farmár Mansfield? Bez nej to musí mať s tým jeho zrakom ťažké.“

Dievča nič nepovedalo, pohľadom odhadovalo, ako ďaleko sú od brehu.

Skúsil to znova. „Bude hľadať pomocníkov na farmu?“

Jeho tón bol priateľský. Veď predsa stretával tieto sestry často, videl ich v každom ročnom období. V lete ich prevážal na loďke, ktorá sa hojdala pod váhou košíkov čerešní, ktoré predávali na trhu, a na jeseň chodili naložené slivkami a zlatými dulami. Bol ich spojkou s vonkajším svetom, všetko, čo potrebovali, prešlo cez neho. Raz dokonca previezol ich kravu Mliekarku, opatrne, aby ju nevyľakal. A predsa sa zakaždým, keď ich videl, k nemu správali odmerane.

Teraz ho ignorovali úplne. Pozrel na najstaršiu sestru, na tie dve na kraji loďky, na tú peknú, no všetky boli k nemu otočené chrbtom. Videl ich ruky, ich krehké zápästia. Predstavoval si, ako plávajú ako pierka na hladine rieky a potom pomaly klesajú, stiahnuté nadol šatami a spodničkami. Akoby ho od ich tvári delili metre hnedej vody. Ich pokožka zozelenela. Modré oči pohltila čiernota.

Vtedy sa v ňom niečo vzbúrilo, akýsi neovládateľný hnev. Sestry ho akoby vôbec nevideli ani nepočuli, čo hovorí. Aby ho niekto takto zneuctil na jeho vlastnom prievoze... To nemohol zniesť. Toto bolo jeho panstvo. Nech už mali tie dievčatá akúkoľvek neopísateľnú moc, či už pramenila z ich počtu, alebo tichého pohrdania, tu nemala žiadny vplyv. Prestal pádlovať a nechal veslo splývať medzi listami plávajúcimi na hladine. Loďku začal unášať prúd. Dievčatá sa na seba pozreli a to pekné sa chytilo dreveného okraja.

Nič to nebolo, len tichý okamih uprostred rieky. Osmelovali ho pohľady, ktoré si dievčatá vymieňali, ako

premeriavali vzdialenosť od brehu. Zасыtlo ho to ako veľký obed. Po tom zvláštnom pociťte, ktorý z nich mal, po tom, ako s takým pohrdaním reagovali na jeho zdvorilé otázky, si to zaslúžil. Vychutnával si ich strach. Na krátku chvíľu, vskutku len na okamih, ich držal v hrsti.

Sestry však stále mlčali. Tá, ktorú vyspovedal, zvierala košík a skláňala hlavu. Tie dve na okraji sa mračili na vodu. Najstaršia sestra zdvihla tvár k nemu. Usmial sa na ňu. Aha, bol to len žart. Jeho ruky si potrebovali oddýchnuť. Lodku ďalej unášalo.

Zamračila sa na riekku. „Podte,“ zavelila sestram. „Prebrodíme sa.“

Pekná sestra zdvihla obočie. Chytila si sukňu šiat. „Anne, nie.“

„Nie je to ďaleko. Voda je plytká.“

To nebolo správne. Bol prievozník, nemohol sa len tak prizerat, ako sa brodia. Nie s malým dievčatkom. Nie s košom smútočných šiat na chrbte. Chcel len nejaké znamenie, že ho rešpektujú. Že ho vidia takého, aký sa sám videl: silného muža v najlepších rokoch. Dobrého muža, bohabojného, ktorého navštívil anjel. Nie niekoho, koho možno ignorovať. Nepáčilo sa mu, ako sa na seba pozerajú. Ako keby hovorili tichým jazykom, ktorému nerozumel. Znepokojovalo ho to. Cítil sa menej silný, menej dobrý. Chcel len, aby ho videli.

Takto premýšľal, opierajúc sa o veslo, takže ich už neunášal prúd. Najstaršia dievčina, Anne, bez varovania prehodila nohy cez okraj lodky a sklzla do vody. Zízal na ňu. Stála na štrkovom dne, jej klobúk pripomínal lekno. Voda

jej siahala po pleciah, a potom, ako sa brodila, už po prsia, po pás. Na rukávoch sa jej zachytili riasy. Pretlačila sa cez trstie, kačice od nej vystrašene plávali preč. Zachytila sa rukou o visiace vetvy vrby a vytiahla sa na breh. Tam čakala, červená, mokrá.

Áno, zahanbila ho. Možno to vedela, nepozerala na neho, ale namiesto toho hľadela preč, ponad vodu. Možno to vedeli aj ostatné, pretože sa pokorne dívali na svoje nohy a mlčali. Doviedol loďku k brehu a ony bez slova vystúpili. Neurobil nič zlé, a predsa sa hanbil. To bola prefíkaná sila dievčat, pomyslel si. Silného muža zmenili na slabého. Dobrého muža prinútili k pokániu.

Naspäť v krčme mrzuto držal krígel' v rukách. Pohľad mu padol na boky jeho topánok, pokryté jemným prachom. Cesta bola suchá. Suchšia ako minulé leto, vtedy z nich musel zmývať mokré blato. Voda už bola natoľko nízka, že dievča sa mohlo brodiť, a to bol len jún. Ešte nebol vrchol leta, keď slnko páľilo nad hlavou a rieka odkrývala tvrdú skalú. Toho roku nepršalo dosť, ani zďaleka nie. Ak rieka vyschne, dedinčania budú môcť prejsť priamo cez jej koryto. Potom už nebudú potrebovať prievozníka.

Premýšľal o tej dievčine. O tom, ako sa brodila a vysmievala sa mu. O tom, ako jej oblečenie priliehало k telu. O tom, ako si ju predstavoval vo vode ešte skôr, ako do nej vošla. Zaujímavé, akoby to takmer sám vyvolal. Možno bol predsa len mocnejší, vyvolený, mal väčšiu šancu prejsť nebeskou bránou. Áno. Napil sa piva a usmial sa, tá myšlienka sa mu páčila. Znela pravdivo.

DVA

Leto bolo plné podivností. Ľudia sa vtedy správali zvláštne. Nielen v krčme, tam sa správali divne celý rok. Aj v celom širokom svete. V domoch v Little Nettlebed, v kostole a na trhu, všade samé podivnosti. Mohlo za to teplo. To ľuďom pomiatlo myseľ.

Striednosť bývala v lete nervózna. V zime si dedinčania za súmraku dali jedno či dve piva, vtedy slnko zapadalo rýchlo a spiečky zatvárali do kurníka, a potom sa ponáhľali domov v tme. V lete sa biele večery nekonečne vliekli. Ľudia pili, až kým nevládali stáť, opojení po dlhých dňoch kosenia sena. Striednosť mala vtedy najviac práce, podávala nápoje, utierala kaluže zvratkov, vyhánala bledých a nemých mužov z krčmy na ulicu. V lete mužov premohol veľký smäd, veľká chamtivosť. Boli chamtiví po všetkom, dokonca aj po nej. Štipkajúce, zvedavé prsty si našli cestu pod jej zásteru, páchnuce ústa sa pritlačili na jej. Rozrušovalo ju, čo s nimi alkohol robil.

Tú prezývku, pretože Striednosť nebolo meno, s ktorým sa narodila, dostala po tom, čo sa vydala za Johna

Shirlyho, majiteľa krčmy. Vtedy muži zistili, že nemá rada alkohol. Bez problémov ho podávala, ale sama ho ani neochutnala. Nedokázala Johna pobozkať, keď pil, ani sa k nemu nepriblížila. Nenávidela, ako ho to menilo. Menilo to všetkých mužov, každého z nich. Zmenilo to aj jej otca, natoľko, že on, opatrný muž, muž, ktorý sa vedel orientovať na miestnych cestách so zaviazanými očami, počas jasnej, mesačnej noci zakopol a udral sa do hlavy. Vykrvácal a zanechal svoju dcéru bez ničoho. Bez otca, vystrašenú. Jedu, ktorý ho zabil, sa ani nedotkne. Pri podávaní piva nosila kožené rukavice. Desila ju predstava, že by jej vsiakol pod kožu.

Áno, leto bolo obdobím podivností a toto leto bolo podľa nej podivnejšie ako ostatné. Samozrejme, zomrela stará mama Mansfieldová, hoci to samo osebe nebolo nič zvláštne, už dlho hrozilo, že odíde. Výchova piatich dievčat, dcér jej zosnulého syna, by zabila kohokoľvek. Ľudia hovorili, že mala peknú smrť, obklopená svojimi vnučkami, manželom a slúžkami, v istom zmysle ideálny koniec. Je pravda, že Mary, najmladšia zo sestier, po jej smrti vydala zvláštny výkrik, akési zhíknutie, vraveli. No bola malá, mala len šesť rokov. Videla už toľko smrti, každý by jej odpustil krátke, nevhodné zhíknutie.

Dievčatá sa vždy zdali odosobnené od diania v dedine, akési vzdialené. Ich starý otec nemal rád, keď sa stýkali s ostatnými, možno si myslel, že sú lepšie ako ľudia z Little Nettlebed. Chodili po dve alebo tri, alebo veľmi často všetky spolu. Teraz chodili oblečené v čiernom a vždy bez úsmevu. Striedmosť to niekedy

prekvapilo, keď ich stretla na vzdialených cestičkách alebo na dlhej ceste pri rieke v neskorých hodinách. Strašili na okraji dediny.

Vyskytli sa aj iné podivnosti. Farár, ktorý sa niekoľko týždňov vo svojej farnosti neukázal, sa vrátil s veľkou zamatovou páskou pripevnenou na ružovom klenutom čele. Počula, že mu pri streľbe zbraň vybuchla v rukách a roztrhla mu lebku. Potom nasledovala mimoriadna operácia, ktorej podrobnosti Striedmosť znechutili, pretože nerada počula o vnútornom fungovaní tela. Lekári mu do lebky vyvrtali dieru, aby vybrali úlomky kosti, a odvtedy na nej nosil pásku. Spýtala sa manžela, ako si myslí, že tá diera vyzerá. Pozrel na ňu a odkašľal si, akoby mu tá otázka bola nepríjemná, akoby to nebola jediná vec, na ktorú počas nedeľnej kázne myslel. „Nemali by sme sa starať, ako vyzerá vnútro farára,“ odpovedal. Predstavila si tú dieru ako kameňolom v kôre sveta. Vnútri bolo samotné peklo, červené, hlboké a plné síry.

A potom sa zjavila tá obrovská strieborná ryba. To bolo najdivnejšie.

Bolo poludnie, v krčme sedel v tom čase len Pete, ktorý hľadel von oknom. John bol na trhu a Striedmosť zameerala podlahu. Vychutnávala si ticho v krčme, kým muži neprídu po práci. V týchto chvíľach sa cítila bezpečne, no keď sa v krčme rozľahol hluk a ruch, tento pocit bezpečia zmizol a skrýl sa niekde inde. Niekedy v popole a blate, ktoré zametala z podlahy, našla lesklý strieborný šesták. Raz dokonca našla prsteň, ktorý si občas nasadila pod rukavice, ktoré nosila, aby sa nedotkla piva.

Prestala zametať a otočila sa k Petovi. „Dnes je pekne, však?“ poznamenala.

Celkovo mala Peta rada aj napriek jeho výstrednostiam. Pil príliš veľa, rovnako ako ostatní, a trávil priveľa času sám. Niekedy ho videla rozprávať sa s labuťami. Občas, keď bolo teplejšie, spal na svojej lodi alebo na brehu vedľa nej. Raz si hodil do úst malú, zmietajúcu sa rybu, ako nejaká hus. Vlastne bolo dobre, že sa mal o pár týždňov ženiť, hoci Striedmost' nesúhlasila s jeho výberom nevesty. Agnes Bullocková, najmladšia dcéra miestneho obchodníka, bola v niektorých ohľadoch pre neho príliš dobrá a v niektorých ohľadoch príliš zlá. Bola stará, mala takmer tridsať, bola rozmaznaná a hlúpa. Striedmost' o nej počula všeličo. Dozvedela sa niečo o každom. Klebety sa v zatuchnutých kútoch krčmy šírili ako plesneň.

Pete na ňu zazrel. „Príliš teplo,“ zamrmlal. „Počasie na brodenie sa.“

Nebola si istá, čo tým myslí, ale napriek tomu sa oprela o metlu a prikývla. „Priveľa brodenia sa a priveľa pitia. To sú miestne problémy.“

Pozreli sa na seba s porozumením.

John vtrhol dnu celý červený. „Vrátil si sa skoro,“ poznamenala Striedmost'. „Tie rezne si kúpil?“

Zadychčane pokrútil hlavou. „Pod', Most',“ povedal. „Niečo chytili. V rieke. Zázrak. Monštrum.“

Striedmost' bola zvyknutá na Johnove prehnané výpovede a zvyčajne ich ignorovala, ale niečo v jeho divokom pohľade a vo farbe jeho tváre ju prinútilo zastaviť sa.

Zázrak? Monštrum? Nechcela si nechať ujst' príležitosť vidieť to. „Kde?“ spýtala sa.

„Naproti fare,“ odvetil. „Učiteľ Tubb to videl. Sedel pri rieke. Písal *básne*.“

Počkal, kým vstrebała túto zarážajúcu informáciu.

„Zbadal niečo na plytčine v trstí.“ Prehltol. „Riečne monštrum. Veľké a fúzaté. Dvakrát väčšie ako človek.“

Pete vstal. „Poďme,“ zavelil.

Opustili krčmu, Pete sa sklonil pod nízky rám dverí, o ktorý si už mnohokrát udrel hlavu, keď ho po pár pivách neposlúchalo telo. Nad dverami sa hojdala tabuľa s nahrubo namaľovanou labuťou na modrých vlnách. Jej vŕzganie ich sprevádzalo cez Greater Nettlebed a po cestičke cez lúky, ktoré lemovali riekou. Tiahli sa do diaľky, pokryté vysokou trávou a poslednými kvetmi prasličky kravskej, a v diaľke sa rozprestierali pastviny, kde sa pásol dobytok. Za nimi, zvlnený v teplom letnom počasí, stál kopec Greater Nettlebed.

Striednosť pobehla, aby s ostatnými na brehu udržala krok. Nebola vysoká, stebľá prasličky jej siahali nad hlavu. Začula hlasy a konečne vyšla z porastu na piesočnatú pláž oproti fare, kde sa zbíhal dav. Pretlačila sa cezeň a snažila sa polapiť dych. Okolo nej si muži a ženy šepkali a štuchali do seba. V rieke stál Samuel Tubb s mladým pomocníkom z farmy, Robinom Wildgoosom, a Pete sa k nim pridol ako nejaký žiarlivý manžel, pretože tento úsek rieky bol jeho. „Kde to je?“ spýtala sa Striednosť. „Čo to je?“

„Vravia, že je to monštrum,“ odpovedal niekto. „Od-tiaľto ťažko povedať. Vyzerá to byť obrovské. Strieborné.“

Podišla dopredu. Videla Robinove hnedé kučery a jeho jemnú tvár skrivenú do grimasy. Samuel Tubb vedľa neho kričal. Pete zdvihol obočie a jeho slnkom ošľahaná pokožka náhle zbledla. Striedmost sa tlačila k pláži, aby videla, na čo sa všetci pozerajú. Tam to bolo, boky sa tomu dvíhali, presne tak, ako to ostatní opisovali. Monštrum, dlhé tri až tri a pol metra, jeho lesklý saténový chrbát pokrývali biele a sivé škvrny. Bolo hrubé a svalnaté ako trup chlapa. Z tváre mu viseli dlhé biele fúzy, ktoré sa zvíjali a krútili ako morské hady. Monštrum ležalo vyvrhnuté na brehu, zdalo sa, že uviazlo medzi neúprosným trstím. Začula pískanie a uvidela tri čakajúce dravé vtáky, ktoré poletovali na jasnej modrej oblohe. Krúžili a pozorovali.

„No tak,“ povedal Pete Tubbovi a Robinovi. „Chyťte to. Prenesieme to na breh.“

Všetci traja stáli v rade vedľa monštra, s rukávmi vyhrnutými až po lakte. Krčili sa vedľa seba. Odrazu sa silno zatrepotalo, zdvihlo dlhý plutvový chvost a zamávalo ním. Z riečneho dna sa zvirilo bahno, ktoré zakrylo monštrum a ruky mužov, ktoré objímali jeho široké telo. Striedmost videla, že Pete má krvavé líce, kde ho niečo poškriabalo, možno drsný chrbát monštra, ktorý si pritisol k tvári. „Na breh,“ vydýchol a muži, zápasiaci s divokým a so zmietajúcim sa tvorom, ho vytiahli na pláž.

Dav, ktorý to sledoval z trávy nad nimi, sa rozostúpil ako voda, zatiaľ čo dravé vtáky sa usadili na konároch blízkych stromov. Muži ho najprv položili na pláž, aby si natiahli ruky a chrbty, a potom na trávnatý breh k nohám

dedinčanov. Boky sa mu prudko dvíhali a klesali a znovu sa to zmietalo, jeho lesklý chrbát bol celý od hlíny.

„Je to neprirodzené,“ skríkol niekto. „Démon. Zavolajte kňaza!“

„Nie je to démon,“ hlesol Pete kľačiaci vedľa tvora. Vyzerá ľútostivo, pomyslela si Striedmost', akoby rád videl démona. „Len jeseter. Ryba, nič viac.“

Ryba – táto správa sa rýchlo rozšírila davom. Obrovská ryba, bohatý úlovok, požehnanie. John vykročil dopredu, celý žiaril radostou. „Zoberieme ju a uvaríme v Labuti!“

Striedmost' sa zamračila. Predstavila si kosti, spálenú kožu a vnútornosti rozsypané po jej čerstvo pozametanej podlahe. „Počkajte,“ ozval sa Pete. „Jeseter je kráľovská ryba – patrí korune. Polovicu by sme mali poslať kráľovi.“

Ak boli ľudia sklamaní, nedali to najavo. Bolo rozhodnuté. Odrezanú hlavu a chvost jesetera pošlú kráľovi a zvyšok sa bude podávať v krčme. V Little Nettlebed mali dobrý deň, slávnostný deň. Striedmost' si potom v dave všimla päť sestier Mansfieldových, ktorých oči žiarili vzrušením. Myslela si, že rovnako ako ona a všetci ostatní sú nadšené z nálezu a vyhliadky na hostinu z čerstvej ryby. Až keď videla, ako jedna z nich – bola to Hester? – a potom ďalšia – Mary, najmladšia – vybehli k obrovskému, zvíjajúcemu sa telu a slabými rukami sa ho pokúšali dotlačiť späť do vody, uvedomila si, že vôbec nie sú nadšené ako ostatní. Nao-pak, rozzúrené tým, čo sa stalo, sa v skutočnosti pokúšali okradnúť všetkých týchto ľudí o ich jedlo a kráľa o jeho obeť. Bola rada, keď ich Pete odstrčil, zdvihol veľkú topánku a dupol na hlavu tvora. Dav ticho jasal, ale potom

okamžite stíchol, ohromený jeho veľkosťou. Niektorí muži, medzi nimi John a Samuel Tubb, zdvihli jesetera na plecía a vydali sa na cestu ako usmievaví nosiči rakvy. Ostatní ich nasledovali a s úľavou sa zhovárali. Tento príbeh budú rozprávať svojim potomkom celé generácie.

Nikto si nevšimal Mansfieldove dievčatá, ktoré stáli v tesnom rade. Hester bola nahnevaná a mala slzy v očiach. Grace, ktorá vždy vyzerala tak úzkostlivo, objímala sestru okolo pásu. Striedmosti nevenovali ani pol slova a vydali sa po ceste preč od krčmy, dediny, svojho domova a pozdĺž kľukatej rieky. Pete zostal, aby si opláchol topánku. Žmúril za dievčatami. „Mali by byť opatrné,“ poznamenal ticho. „Potrebujú disciplínu.“

Striedmost príkývla. „To bola ale ozruta, však?“ nadhodila a špičkou topánky si v piesku kreslila obrys stvorenia. „Aká ozruta!“

Pete sa zamračil. „To síce bola,“ povedal, „ale nemala by byť na suchu. Taký krásny jeseter by nemal len tak ležať v trstí. Hladina rieky je príliš nízka.“ Pozrel na modrú oblohu. „Potrebujeme dážď.“

Vzhliadla spolu s ním. Vo večernom svetle vyzeral breh ako vo sne, biele kvety veľké ako taniere na neďalekej baze pomaly žltli a vrba sa obalila zlatom. Kravy priam žiarili, sledovali ju z pastvy, stojac ticho v kruhu, zatiaľ čo neposedné králiky skackali pomedzi dlhé steblá oranžovej trávy. Vtáky štebotali, rieka si lenivo tiekla a na obzore sa päť sestier v čiernom stratilo z dohľadu. Pod ňou si Pete z nohy zmýval masťnotu obrovského jesetera.

Začalo sa obdobie podivností.